

TORONYIRÁNY

XV. 45.

2021. november 7.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 32. vasárnap

November 9. A lateráni bazilika felszentelése

November 11. Tours-i Szent Márton püspök

Jézus szerint az özvegy többet adott azoknál a gazdagoknál, akik marokkal szedték elő a pénzt. Azok fölöslegükből adtak, ez meg magától vonta el, amit Isten dicsőségére felajánlott.

A tiszta szándék dicsérete előtt állunk itt. Az erkölcsi cselekedet értéke két dologtól függ: a cselekedet tárgyától és a szándék emelkedettségétől. Vannak esetek, amikor a tárgy nagysága és értéke nem esik akaratum alá. Ilyen pl. az a fáradozás, amikor Isten országának terjedését, felebarátaink javát akarjuk előmozdítani, de nem állnak rendelkezésünkre megfelelő eszközök. A szándék helyessége és a mögötte lévő szeretet pótolni tudja azt, ami a külsőségekből hiányzik. Természetesen a legnemesebb szándék is csak akarhatnátság marad, ha nem kíséri olyan cselekedet végrehajtása, ami erőinktelik. A szeretet arra kötelez, hogy a lehető legnagyobbat tegyük. Ennek alapján szegénységünkben és gyengeségünkben is adhatunk annyi áldozatot, mint mások a bőségben.

Krisztus nem tér ki rá, de hozzávehetjük még a cselekedet harmadik kellékét is. Csak akkor érdemszerző az örök életre, ha a kegyelem állapotában végezzük. Csak így vagyunk Isten gyermekei, s a gyermek hódolata lekötelezi az Atyát. A beteg felajánlhatja türelmét, imáját, megnyugvását, az egészséges munkáját, szolgálatkészségét, a szegény a maga filléreit, a tehetősebb nagyobb adományait. Mindenütt az a döntő, hogy a szolgálat legyen arányban képességünkkel. Aki többet kapott, attól Isten többet vár.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Egyetemes: *Depresszióban szenvedőkért:* Imádkozunk, hogy a depressziótól vagy a kiégéstől szenvedő emberek másoktól segítséget kapjanak, és rátaláljanak a Fényre, amely megnyitja őket az életre.

A szentmise olvasmányai

- 1. Kir 17,10-16** Illés próféta által a nagy szárazság idején Isten gondoskodik a túléléshez szükséges élelemlről egy özvegyasszony és fia számára.
- 2. Zsid 9,24-28** Jézus, főpapunk nem kézzel épített szentélybe lépett be, hogy közbenjárjon értünk, hanem magába a mennybe, hogy Isten színe előtt képviseljen bennünket.
- 3. Mk 12,38-44** Figyelve az emberek viselkedését a templomperselynél, Jézus megjegyzi tanítványainak, hogy egy szegény asszony kétfülleres adománya Isten szemében többet ér, mint sok magamutogató gazdag látványos adakozása.

Jézus és az írástudók

Jézus még mindig a templomban tanít (a 11,27 óta), ahol sokan „szívesen hallgatják” (12,37; vö. 11,18). Az elbeszélő nem kelti azt a benyomást, mintha Jézus egész tanítását át tudná adni, a szakasz bevezetése inkább arra utal, hogy Jézus tanításának egy részletét fogalmazzza meg, mintegy el is szakadva az események folyamatos menetétől. A templomtéri viták sorozatát bizonyos értelemben már a sokaság szíves hallgatására tett megjegyzés lezárta, ez a kiterő azonban még inkább.

Úgy látjuk, Jézus világosan megkülönbözteti saját tanítását a korabeli vallásos csoportokétól. A szadduceusok tévedésben vannak (12,24.27), a farizeusok és a heródiánusok kovászatól őrizkedniük kell a tanítványoknak (8,15), de azoktól is óvakodniuk kell, akik hamis prófétaként vagy messiásként lépnek fel a végső idők előtt (13,5.23).

Jézus az írástudókkal szemben foglal állást a leghatározottabban. Ők nem az élő Istent, hanem az emberek tetszését keresik. A rituális tisztaságról tanítva már idézte Izajás prófétát (Mk 7,6; Iz 29,13): „Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.” Ennek a vallási jellegű ítéletnek a templomtéren már bővebb jelentése van. Jézus és az írástudók a vallási elvek mellett a vallásból következő életprogram tekintetében is szemben állnak: az írástudók nem Isten Fiának békés országát, hanem „Dávid fiának” földi országát építik. Ezért kapnak „súlyosabb ítéletet”. A *krima* szó Márknál egyedül itt fordul elő, a *krinó* igei alak és a *kriszisz* pedig teljesen hiányzik. Amire Jézus másutt csak utal, a végső ítélet (vö. 12,36;

13,20; 14,62), az most konkrét fenyegetés.

Jézus figyelő tekintete előtt (41a) példabeszédbe illő helyzet bontakozik ki. Ahogy várható, a gazdagok sokat adnak, a szegény keveset (41b-42). A látvány Jézus magyarázata által lesz jellé: a sok és a kevés helyet cserél, az adakozásban elsőkből utolsók, az utolsókból elsők lesznek. Jézus előtt a gazdagok után jelenik meg a szegény, szavaiban viszont ő lesz a sor vezetője és befejezője is (43-44), a szemlélődésnek nála kell kezdődnie és hozzá kell visszatérnie.

A viták sorozata után Jézus megpihen, az elbeszélés időfolyama is megáll. Ahogy Jézus körbenézett a templomba érkezésekor (11,11), most is megfigyeli, ami történik. Újra a tanítványokhoz fordul, akik ugyan tanúi voltak a templomi vitáknak, de azokban nem volt közvetlen szerepük. Utoljára akkor szólt hozzájuk, amikor a fügefá jelével imádságra és megbocsátásra szólította őket (11,20-25). Utolsó templombéli szavaival az odaadás értékét hangsúlyozza, amely a parancsok legnagyobbika (vö. 12,28-34), de Jézus saját életprogramja és példája is (vö. 10,45).

A 41. versben kétszer is szereplő, majd a 43. versben visszatérő *gadzophülakion* szó jelentése általában kincstár, azonban perselyt is jelenthet. A jeruzsálemi templomban - mégpedig az asszonyok udvarában - tizenegy ilyen persely volt, hogy az érkezők adományt adhassanak, vagy egyes áldozatokat megfizethessenek (P. Dschulnigg, Ekkehard W. Stegemann). Az elbeszélő a gazdagok adakozásáról, mint tartós cselekvésről beszél (*eballon* – „dobtak”, *imperfectum*), hiszen „sokan” jöttek, dobtak sokat. A jelenet azonban egyszerivé válik (42. vers), amikor az özvegyről van szó, aki bedob (*ebalen* – *aorisztozban*) két leptónt. A leptón a legkisebb pénzdarab volt, rézpénz, amelyet Heródes idejében bőven vertek Júdeában. Márk azonnal meg is adja olvasóinak az „összeget” a birodalom központjában, Rómában is használatos fizetőeszközben. Ennek görög neve, a *kodrantész* is csupán a latin *quadrans* átirása. Az értelmezők többsége ebben a magyarázatban nyilvánvaló jelét látja annak, hogy Márk nem a Római Birodalom keleti felében, esetleg Júdeában élőknek, hanem a nyugaton, Róma közelében élőknek írta evangéliumát. A quadráns pénzermét fokozott sűrűséggel találták meg például a pompeji ásatásokban, viszont keleten, illetve a II. századtól fogva lényegében nem fordul elő.

Az elbeszélő már kiemeli, hogy az özvegy szegény (*ptókhosz*), de az esemény magyarázatát és kommentálását Jézusra hagyja. Jézus odahívja tanítványait, és ünnepélyes kijelentést tesz, amelyet meg is indokol (43-44. vers). A helyzet értékelésében prófétai jellegű, indoklásában a bölcsesség jegeit hordozza. Stílus is ünnepélyes, kissé körülményes: nemcsak rámutat az özvegyre, hanem kiemeli szegénységét is; nemcsak „mindenkiről” beszél, hanem mindenkiről, aki a perselybe dobott. A 43. vers fokozása után a 44. vers ellentétpárba foglalja az özvegyet és az összes többi adakozót: azok a bőségükből adtak, az özvegy az ínségéből; azután újabb két hátravetett értelmezővel: az özvegy mindent „odadobott”, az egész „életét” (*biosz*), megélhetését. Csak utólag válik világossá, hogy az özvegy nagylelkű volt már csak azért is, mert a két leptón egyikét megtarthatta volna magának.

Az özvegy Istent helyezi mindenek elé, anyagi javaival is teljesen őt akarja szolgálni. Ezt úgy is érthetjük, mint a korábban Jézus által megfogalmazott „első parancs” (12,30) valóra váltását. Ott a „minden erőddel” kitétel úgy is fordítható, hogy minden anyagi erővel, minden vagyonnal Istent kell szeretni. Az özvegy teljes odaadása azt a másik asszonyt is felidézti, aki nagy vagyont érő illatszert áldoz Jézusra, nem szegénységét, hanem nagy gazdagságát osztja meg vele (vö. 14,3-9). A lényeg ez a mindent odaadás, ami az özvegyre is jellemző. Odaadása azért lehetséges, mert szabad önmagától, és szabad az emberek véleményétől is, akik előtt semmit sem számít a nagylelkűsége.

Martos Levente

Boldog család (16.)

Bizalomra nevelés

Az egyik legalapvetőbb képesség, melyet fontos átadni gyermekeinknek az, hogy bízzanak magukban és másokban. Ez nem könnyű feladat, hiszen sok szülő abba a hibába esik, hogy túlzottan óvja őket.

A túlságosan féltő édesanya igazából borzasztóan fél; attól tart, hogy baja esik gyermekeinek, ha nem tartja rajtuk a szemét. Megpróbálja megvédeni őket minden rossztól, ami egy teljesen természetes kívánság, de túllő a célon; úgy érzi, hogy mindenütt veszély leselkedik rájuk. Nem óvhatjuk meg gyermekeinket az élettől és nem is szabad ezt akarnunk; az a feladatunk, hogy a létükkel való szembenézéshez szükséges bátorságot és erőt adjunk nekik. Az anyai ösztön, melynek következtében meg akarjuk védeni őket minden lehetséges rossztól, bátortalaná téheti őket; gyengék és másoktól függők maradhatnak. A túlzott óvási kísérletek mögött húzódo másik ok az, hogy a szülőkben igen mélyen él a kétely, hogy ők maguk képesek-e szembenézni a problémákkal, így aztán még kevésbé bíznak abban, hogy a gyermekeik erre képesek. Ezzel ellentétben mindent kövessünk el azért, hogy erősítsük önbizalmukat. Az így felnövő gyermek úgy érzi, hogy fontos személynek ismerik el egyediségével együtt, növekszik benne a vágy, hogy felnőjön.

Az első lépés: figyelünk arra, hogy gyermekünk mit és hogyan él meg. Figyeljük meg, miért sír és tudjunk megfelelő választ adni neki. Tudjuk kimondani ilyenkor: „Figyelj, most nem tudok veled lenni, de meghallgatlak”. A gyerekek éreznie kell, hogy törődnek vele és nem nézik levegőnek. Ez nem jelenti azt, hogy támogatni kellene minden szeszélyét, de emberszámba kell venni. Meghallgatni őt azt is jelenti, hogy fel tudjuk ismerni, mi rejtőzik megnyilvánulásai mögött, mert ezek nem fogalmazódnak meg mindig szavakban. Ismerjük el képességeit, mivel ez egy mód arra, hogy azt mondjuk neki: „Olyannak szeretlek, amilyen vagy”. Magától értetődő, hogy a szülők nagyon drukkolnak, hogy gyermeküknek sikerélménye legyen és nyugtalanok, ha ez az iskolában nem így sikerül; igaz, hogy az ilyen helyzet aggasztó. Gyakran rengeteg álmodat kapcsolnak hozzájuk. Meg kell tanulniuk olyan észrevételeket tenni, mint például: „Egy hónappal ezelőtt még nem tudott építőkövekből építeni” vagy meghatározott képességeket elismerni, mint például: „Mindig mosolygós és feldobja a hangulatot, ő viszont nagyon örül az unokatestvérének, figyelmesebb vele, mint a saját öcsikéjével”.

Azzal, hogy elismerjük képességeit és ezt a tudomására is hozzuk, a gyermeket képessé tesszük arra, hogy felfedezze önmagát és tudni fogja, hogy ő nem más, hogy vannak meghatározott készségei. Ez nem jelenti azt, hogy jobb valaki másnál (figyelünk kell arra, hogy igazságosak legyünk), de ez a tulajdonsága megkülönbözteti a többiektől. Ez a pozitívum a gyermek számára támpont lesz abban, hogy a későbbiekben megbirkózzon a sikertelenséggel és a nehézségekkel. Hagyjuk, hogy önálló legyen! Hagyjuk, hogy maga öltözködjön! Kerítsünk rá időt, hogy velünk együtt mosogathasson (micsoda öröm fröcskölni a vizet és megmutatni, hogy képesek vagyunk a feladatra)! Küldjük le a sarki boltba, hogy maga vásároljon be! Ha ily módon bizalmat mutatunk irányába, a gyermek azt mondhatja, hogy: „Ha a mama azt mondja, hogy csinálhatom, akkor ez azt jelenti, hogy képes vagyok rá, megpróbálhatom”. Így önállóvá válik. Ez a folyamat időt és türelmet igényel, melyekkel a szülők nem mindig rendelkeznek.

Ugyanennyire fontos, hogy kialakuljon bennük a mások iránti bizalom is. Egy kapcsolatban alapvető, hogy bízni tudjunk a másikban. Ahhoz, hogy ezt gyermekünk elsajátítsa, szükséges, hogy számára bizalomra érdemes személyek legyünk, olyanok, akik megtartják adott szavukat. Ha azt ígértük, hogy mesélünk neki, akkor tegyük is meg! És ha valamilyen külső körülmény következtében az adott időpontban nem tudjuk valóra váltani ígéretünket, magyarázzuk el az okát. Ugyanez igaz a büntetésekre is (amikor alkalmanként szükséges, hogy a gyermekkel kapcsolatban ehhez folyamodjunk); ha megtorlással fenyegetőzünk, azt váltsuk is valóra. Ellenkező esetben a gyermek azt fogja gondolni, hogy: „Csak beszél, de nem lesz semmi baj, tehát azt csinálhatunk, amit csak akarunk”. Valójában ilyenkor csalódást okozunk neki, mivel biztos támpontokra van szüksége. A nagyszülők se hozzanak döntéseket a szülők háta mögött! S ha otthon ők más szabályok szerint élnek, akkor az az igazságos, ha ezt világosan megbeszéljük a gyerekekkel és megmagyarázzuk nekik a különbségek okát.

Ha világos és következetes válaszokat kap, a gyermek tudni fogja, hogy hogyan viselkedjen a mellette élő felnőttekkel. Az Úr és embertársai iránti bizalom útján fog haladni. A hit átadásában elengedhetetlen a bizalomra nevelés, mivel „hinni” azt jelenti, hogy „bizalommal lenni” és nem azt, hogy „tudni”. Lassan-lassan meg kell tanulni bízni valakiben, hinni Istenben és azokban, akik tanúsítják létezését. Az Istenbe vetett bizalom alapja az Isten által számunkra megjelölt bizalom, mivel ő hisz bennünk. A magunkban, másokban és Istenben való bizalom igazából a létezés központi eleme.

Bízni annyi, mint hinni

Ha valaki hisz valakiben, akkor bízik benne. A gyermekek, akik hisznek szüleikben, bizalommal viseltetnek irántuk. Bízni annyi, mint hinni és fordítva. Ez ugyanúgy igaz a gyerekekre, mint a szülőkre.

Képzelem, hogy sokkal inkább az ellentétét halljuk és használjuk ennek a kijelentésnek, azaz abból indulunk ki, hogy aki hisz valakiben, az hajlamos bizalmat is mutatni iránta, mivel biztos benne, hogy a másikban elfogadásra és erős szeretetre talál. A gyermekek nevelésével kapcsolatban viszont szerintem érdemes felcserélni ezeket a kifejezéseket; a bizalom megelőzi a hitet, ahogy a tapasztalás is bőven megelőzi az elméletet.

És itt szükség van bizonyítékra: a gyerekek őszintén és feltétlen mondhatják, hogy megbíznak szüleikben? Ahhoz, hogy ezt meggyőződéssel állíthassák szükséges, hogy mi felnőttek kezdettől fogva a mindennapi élet minden kis megnyilvánulásában is tudassuk velük, hogy szeretjük őket és jót akarunk nekik, és hogy képesek vagyunk rá, hogy javukat szeretettel szolgáljuk, még nevelői szerepünk legmegpróbáltatottabb pillanataiban is.

Tudom, hogy nehéz a helyzet magaslatán állni, amikor túl sok forog kockán, de e nélkül a bizonyíték nélkül nem jutunk messzire, sem akkor, amikor a fiatalabbak bizalmát kellene megnyernünk, sem amikor felebarátainkban való bizalomra akarjuk nevelni őket, még akkor sem, ha komolyan meg tudjuk különböztetni az igazit az érdektől.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Vadludak szálltán a gondolat

A hirtelen-estbe vetődő erdő ruhát cserél. Az ezeryi szín ledobja köntösét és sötét zakót ölt, itt, ott megvillan egy-egy fehér virág (talán habszegfű) a kiöblösödő tisztáson, esetleg néhány vajsínű ördög szem, melyeknek lepördül szirma, ha rájuk suhint a fáról leváló száraz ág. Különbözik minden nyugalmas, korábbi órákban pírrok röppent át a bokornál, karmazsinpiros öltönyét még élénkebbé dekorálta a búcsúzó nap.

Otthon meghívó várt, menjek a Tatai Öreg-tó keleti partjára, itt és itt találkozunk november végén, amikor eurázsiai tundrákról landolnak télire a vadludak, lesznek vagy ötven ezren...

Sokszor megfigyeltem már a Lengyelország felől érkezőket, egy alkalommal a Fertő vidékén, mindig bámulatba ejtett fegyelmezett vonulásuk esti ég alatt is, elől a vezérluddal, mögötte a V alakzat, a vezetettek. Olvastam róluk, főleg nyári ludakról, amelyeknek házi „változata” adja Márton nap ünnepi étkét – ropogósra sülvé. Nem felejttem kismartoni látogatásomat vagy harminc éve a félig magyar püspöknél, aki azt kérte: ebéd előtt érkezem, kitűnő lesz a libasült – magyarosan. (Másként el sem tudtam volna képzelni.) Hazai táji fotóalbumot vittem ajándékba, természetesen nem hiányzott a képek közül Tata vadludas tava sem, de a Fertő sem. Vörös rókát nem láttam az albumban, ami a ludakat különösen veszélyezteti. A vörös akkoriban országom színeképpen uralkodott.

Mivel meglepnek az emlékek (az öregség vigaszai), ezúttal a vadludak se húzzanak el a házunk fölött anélkül, hogy ne a megszokott jeleket keressem; látványukon túl a gágogásukat, melyeket gyermekkorom óta őrzek; hosszú idő óta újdonság irodalmi jelenlétük, akkor is, ha „megszokott”. Ha azt mondom: „Szent madár”, persze hogy a kapitóliumi totyog elő a Márton név kapcsán, amely közismert históriához kötődik. Ám nem szent-e az eszmélkedés a valóban költői művekben? Nem egyszer szimbólumként, amikor feltűnnek és eltűnnek az évek, s ősz beköszöntén ha megjelennek a madarak, a görög mitológiából előhózzák Észak szelét, a Borászt, vagy Indiából a téli napforduló totem-madarát. Volt, amikor a Föld istenét lúdféjjel ábrázolták.

Sokféle érzés kötődik hozzájuk. Például Áprily Lajos metamorfózisa, hogy a költő is lehet vadlúd, aki egyszer végleg útra kél, s már csupán „... hangja szól a fellegekben.”

Nemrég kaptam kézhez egy „mai” verset, a nálunk kevésbé ismert, de Amerikában (az ottani lapok szerint) a legnépszerűbb költő: Mary Oliver bestseller remekét, a Vadludakat (Wildgeese). Erről a most éppen nyolcvan esztendőös hölgyről vajmi keveset tud az olvasó (én legalábbis) kötetével nem találkozok, jóllehet túl a tengeren megkapta a legmagasabb díjakat. Izgatott-izgat tehát a szóban lévő vers, s egyáltalán mit gondolhat a szerző a világról, amikor „erdő-sűrűjébe” bújlik, miként előde: Walt Withman, akit hazánk fia: Xantus János a néprajz- és földrajztudós ébresztette szabad-vers-művelésre, amikor angolul felolvasta neki Petőfi Órültjét. Ő is beleszeretett a természetbe, és ilyeneket írt: „... a varangyban a magasság remekművének dicsérete szól”, vagy „... a mennyek terméit vadszederinda díszíti fel”. Azokhoz tartozott, akik azt vallották, hogy nem bódíthat és nem szomoríthat meg a világban lelhető keserűség, vigalom. Ők a transzcendentalisták, vagy másfél évszázada ismert a nevük az irodalomban. Közéjük tartozik Mary Oliver is, aki harmóniában él a természettel, amint a XIX. században David Thorheau, az író, az „erdei remete”, a nőtlen absztinens (mellőzte a kávé, alkoholt). Gandhi nagyra becsülte az igazsághoz való ragaszkodásáért, egyszerű életre szólító hangjáért. Ismerte erdők, mezők titkait, barátai voltak a fűvek, állatok. Alázatossága, más nézeteket vallók iránti türelme közismert volt. Természetes derűje új életérzést váltott ki az élettől eltompultakban...

† Tóth Sándor

hírek információk

A járványhelyzet alakulása miatt szigorodtak a járványügyi szabályok a Szeged-Csanádi Egyházmegyében. November 1-jétől az egyházmegye templomaiban, továbbá a ravatalozókban és zárt helyeken kötelező a maszk használata.

Szent Dömötör napján, október 26-án tartottak szakmai napot a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökség Szent Dömötör Kórházlelkesítő Szolgálatának munkatársai a szegedi Katolikus Házban. A betegeket látogató civil munkatársak és kórházlelkesítők a Lukács evangéliumában olvasható irgalmas samaritanus története kapcsán beszélgettek egymással, majd a Gyulán, Szentesen, Orosházán, Hódmezővásárhelyen és Szegeden az egészségügyben dolgozóként bemutatott szentmisék tapasztalatait osztották meg egymással.

Első alkalommal jutalmazta a nevelőszülői gondoskodásban élő, jó tanulmányi eredményt elért fiatalokat a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató. A Kiválóság-díj felhívásra 372 pályázó jelentkezett, akik mindannyian pénzjutalomban részesültek. A legjobb tanulónak Kothencz János főigazgató külön gratulált az október 29-én rendezett szegedi díjátadón. Az ünnepségre az ország 13 megyéjéből 53 olyan fiatal érkezett, akiknek tanulmányi átlaga 4,8 és 5-ös között volt. A pályázat célja az volt, hogy motiválja a családjukból kiemelt gyermekeket, példát mutatva ezzel sorstársaiknak.

A hortobágyi kényszmunkatáborokba deportált családok emlékére állított emlékművet október 30-án a Keresztény Szolidaritás Emlékparkjában (Dóm körüli szoborpark) a Hortobágyi Kényszmunkatáborokba Elhurcoltak Egyesülete a Szeged-Csanádi Egyházmegyével együttműködve, a Nemzeti Kulturális Alap és a Szabadságharcosok Közalapítvány támogatásával. Návay Sándor szobrászművész emlékművének avatónapságán a több ezer elhurcolt család nevében Mari Albertné egyesületi elnök emlékezett a kényszmunkatáborok borzalmaira. Az ünnepség előtt Kiss-Rigó László püspök celebrált szentmisét a székesegyházban a hortobágyi kényszmunkatáborok áldozataiért. Az emlékművet és az emlékezőket Kiss-Rigó László püspök áldotta meg, beszédet mondott Horváth Attila alkotmánybíró.

Thékes István, a Gál Ferenc Egyetem docense, senior válogatott játékos nyerte a Szent Gellért Fórumban október 30-án rendezett nyílt salakpályás teniszversenyt, miután a döntőben jobbnak bizonyult a makói Halász Lászlónál. A II. Fekete Párduc Kupa bronzérmét Fogas Attila szerezte meg. A győztes, a 15.000. forintos fődíjat egy ritka gyerekkori betegséggel, az arthrogryposis multiplex congenita-val küzdő gyermekeket támogató alapítványnak ajánlotta fel.

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között, az este 6 órakor kezdődő szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálón túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek az újságos asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akiért a szentmisét szeretné felajánlani. A papírlapokat ezután – az erre a célra szánt összeggel együtt – az ott található borítékba rakva, az újságos asztal melletti perselyekbe kéri bedobni.)

Az Egyetem-napi centenáriumi programsorozat keretében november 11-én, csütörtökön 15 órakor a Székesegyházban ünnepi szentmisén vesz részt a Szegedi Tudományegyetem közössége. A zenei szolgálatot az Összegytemi kórus nyújtja. A szentmisét követően az SZTE vezetősége megkoszorúzza Klebelsberg Kunó síremlékét a Szegedi Dóm Látogatóközpontban, valamint elhelyezi az emlékezés virágait a Nemzeti Emlécsarnokban található egyetemalapítók szobránál és domborművénel.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége online konferenciát szervez „Élet a plébánián a szinodusi folyamat tükrében” címmel november 13-án, szombaton 9.30-tól. A zoom felületén megvalósuló program előadói lesznek: Kondé Lajos pasztorális helynök, Serfőző Levente, a szinodális út egyházmegyei szakaszáért felelős püspöki megbízott, Görföl Tibor teológus, Kiss Imre szarvasi plébános és Binszki József bajai plébános. Jelentkezés és további információk a pasztoralis.hu oldalon található.

Nem lehet csoda nélkül élni (Márai Sándor) címmel Betlehem-készítő pályázatot hirdet családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők számára a Szegedi Dóm Látogatóközpont. A jelentkezéseket amatőr és profik kategóriában várják. Az alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. A Betlehemeket személyesen vagy postai úton november 14-én, 17 óráig várják a szervezők az intézménybe (Dóm tér 16.). A beküldött alkotások november 20-tól 2022. január 30-ig láthatók majd a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítóterében. A pályázat pontos részleteiről a 06-20-385-5061-es telefonszámon kaphatnak felvilágosítást az érdeklődők.

November 20-án rendhagyó irodalmi esttel kezdődik a Dóm Művészeti Szalon 2021/2022-es évadja. A Hit, Remény, Szeretet című rendezvényen dr. Bagdy Emőke klinikai szakpszichológussal Simon András író, grafikusművész beszélget a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. Az beszélgetések, melyekre jegyek, bérletek még kaphatók, 17 és 19 órakor kezdődnek. A Dóm Művészeti Szalon további előadásaira helyreszóló bérletek (22.000 Ft) is vásárolhatók az intézmény ArtShopjában.

Keresztféléves felvételre várja a jelentkezőket a Gál Ferenc Egyetem Szegedre, Szarvasra, Békéscsabára és Gyulára. A meghirdetett szakokra november 15-ig a felvi.hu-n lehet jelentkezni. Az ápoló, szociális munka, gazdálkodási és menedzsment, csecsemő- és kisgyermeknevelő, óvodapedagógus, tanító szakok levelező tagozaton költségtérítéses formában indulnak. A hiteleti képzésekre január végéig közvetlenül a GFE-n várják a jelentkezőket, ahol nappali és levelező tagozaton a költségtérítéses mellett ösztöndíjas tanulmányokat is lehet választani a teológia, katekéta, hittanár szakokon. Az egyetem minden karon online nyílt napokat is hirdet a www.gfe.hu honlapon olvasható tájékoztató szerint.

A Gál Ferenc Egyetem az Egyházi Egészségügyi Oktatási Központ (EEOK) második programját december 10-11-re hirdeti meg ápolók számára. A betegedukációval foglalkozó szakmacsoportos továbbképzésre ismét a budai Szent Ferenc Kórházban kerül sor. Ezzel folytatódnak az Egyházi Kórházak Egyesületével együttműködésben megvalósuló képzések, melyek a budapesti Tárogató úton kialakuló EEOK campuson kapnak végleges elhelyezést.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.